

השב"צ פוזן בשיגור גאולוג פולד באינטרנט, ומפיע באגר ושיבה קדיש משה, באגר "ישיבה" ובפייסבוק.

שב"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
נח | 381
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... מתקור, מתקור/אני

- רותח רותח רותח רותח רותח
- מבעבע
- מתפרץ
- מתפוצץ
- גולש
- שופך
- שורף
- נכווה
- נכה
- מתקרר
- מתקרר

המקום הזה היה יכול להיות שלך

אבל הוא נותר ריק.
יש גם שבוע הבא.
ויש בו הרבה מקום.

www.shabatz.022.co.il

**תארו לעצמכם ש:שבת בבוקר. הפלאפון העיר אתכם לתפילה, ולא שותק לרגע...
אז מה עושים? כלי שמשמש למלאכת איסור (כגון: מחט, ספר טלפונים), נקרא "כלי שמלאכתו לאיסור", ומוקצה בשבת.
כלי שמשמש למלאכת איסור והיתר (כגון אולר שיש בו מספרים אסורות לצד סכיני חיתוך מאכל), אם רוב שימושו היתר, מותר.
מותר לטלטל "כלי שמלאכתו לאיסור" לצורך גופו (לעשות אותו מלאכה מותרת בשבת) ולצורך מקומו (להזיזו כדי שיוכל להשתמש במקום שלו). שאר סוגי המוקצה (כגון: מוקצה מחמת גופו) אסורים בטלטול אפילו לצורך זה.
אם אפשר לעשות את מלאכת ההיתר בלי להשתמש בכלי שמלאכתו לאיסור, אסור לטלטלו לשם כך.
לאחר שהרים כלי שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ומקומו, יכול להחזיקו בידו ולהמשיך לטלטלו עד למקום שיישמר בו.
פלאפון שמצלצל כשעון מעורר, יכול להרחיקו כדי לשמור על השקט. זה נחשב כטלטול לצורך מקומו (שמירת שבת כהלכה, פניני הלכה). ואם הזתם אותו עד לקצה החדר, אז לפני שתחזרו שוב למיטה, תזכרו שכבר קמתם...**

לשמור ולעשות

ארכי: גפסגי אג פלניו ונילטי אלו. "חוף מהפליטה שלחטי ממה שהרב אמר", אמרתי בשקט, "אני חושב שיש פה גם פליטה בכבוד גמליד חכם. אני רוצה לחלוק."
הוא הגיב לי שנפלטי. "אני חושב שיש פה פליטה בגמליד חכם", חזרתי ואכתי. באאגה שבא דברתי לן זכ גם אלף אחד, דדחקתי אג המקרה, אבא באוצ"ש, בחזר מלדבר אכיוון דדירה, זכ חזר אל.
דברנו איד סניף. חודש ארלון. דלריא מטכ איד, היה לוד סניף. בני דקיבא אריאא. כל בני השכונה נמצאים ביחד. קרוב קרוב, אבא... שירי מואא ושירי קנטור נשמעים ביחד. במקום ארלון אג החודש, פבלידו של אג הליא.
הרבה זכאן "לן רק דג" בבניו של רי דקיבא היה של, אצד ניכוד רב כליפ האדווג של רי. משלפ ביחסי חרדים-דגיים אלמייים חלה אי.
הפבדא, כשפחצקא אג פנך דבא, שיאיכ אכוא מסביב, שלאטי אג אצמי מגי הבנים פלונים יוכאו לחילא בשלום ובהלדכה זכ אצד זכ, אפלוו ביחד זכ גם זכ ארביא טוב אלוס. לא חניגי אצמי גשובה מאחאטי אג הגשובה ילנו הבנים פלונים. שלם אני אחד מהם.
הברכב חברים אגרכ חיים בלז, שבייכ שלום, אביד.

לשגא במסיבה גם לוי, ופא דדין גם איחצי יבאדים...
הבחור האמא שלי פסגכ לוי, ואלחר דלך נאפי זכא. לא הייגי פנוי אגייחם. משלפ בגכני נחג. "מזלונחיקים הם חצי יבאדים?" שלאטי מפיכן שלפייגי. אמנם הייגי אורח, אבא שלאטי. הרב נרא א לא שאלטי. לא שלאטי שוב.
השיחור המשיך מבוי אלים אב שמישהו פה נפלח ומלבר אלסון דלך הכלי שפיהא. ואכ הרב אמר ש"אנחנו בעיר שהרב שלף לא כל כך... לא מספיק ילשמור מצולג. צריך יקיים מצולג..." ואני לא ידעתי מה אלוס.
רב העיר דגי אלמאי, ופא גמליד חכם יבא שמיא. פויחם כליפ דביבור האחר העיך גם אכאזו בגמליד חכם, שלאמא דדעל זכ דביורה שלחבר חליה אין חוק אלוס הבא... יצריך לחלוק, היה נרא אי, אבא אמרתי המחשבה נארגי נאלי...
לא היה אי נעים מהרב והשלומעים. אחוץ זכא, אזוי כשפמזכא רב לא צריך לחלוק? אזוי כדאי לשגא כדי לא ארפסיק לשיחור גרד? אבא איך גפיה גרד אם כאחרי יד קורעים ספרי גרד חיים?
מה חליים כלא א יבאדים מה אלוס? ביקשטי מהי שיכוון אלגי. אלמאי, א ויגר נכון - בעזכר רי, הרב פסגאב אלוי

חיומנו של שב"צ

בינינו

בדיוק לפני שנה זכ קרה: נסלנו לשבא לשמחה משפחתי חישלטי מניין מוקדם אמלנו אי שיש מנין אגיקין. גם הבן של המשפחה שלפארכנו אצלה, בחור בליאי, קם אמניין זכא, אכ פאכנו יחד.
זא היגה שכונה חרדיגי. היינו חובלי הכיפה הסרלה הכמטט יחידים של. אבא לא שמטי אכ זכא. הי מקבל אג הפילואל של כל בניו, בוי אבדוק מה אצב הכיפה.
בסוף הגפיליה היה קידוש ושיחור. "אגה נשאר?" שלא אלגי הבחור שבאטי אגלי. "נרא א לי שכני", אמרתי, "נחמד פה, לא?" ראיטי שהגשובה שלו לא בדיוק חיובטי, פמבט שלו מסביב זכר אי ארביין שלסאטי הכיפא יש יד בעניין.
זא לא הפלח הראשונה שאני נפלח גם ניכוד זכא. לא שלפא בוי סיבה בכל, אבא כאב אי שמלטיים אשם וזכא בכל המבא. אבא לא היה אי מה אלוס. אכ לא לטיגי. אשבחו ייאמר שהא נשאר אגטי. הערכטי אגלי.
הרב שלו השיחור מה שלם פקדאם של חודש חשוון. אמנם הייגי אורח, אבא רציגי חלוק אמוגטי "בואי". ייפפי, הוא המשיך בשיחור. משלפ בגכני קצב הגפח, אבא רק קצב. אגך כדי השיחור, לא זוכר איך בדיוק העיח אכא, הרב אמר פמאל ש"בישלוחן חורן כגאב לשאסור אשגא בורה גם מזלונחיק... פבאכא וין נסך כגאב לשאסור

בצאוי אקראן

מבול של חיים

גבולות: ההבדל בין גשמי ברכה למחיקת עולם בפרשה ה' כורת ברית עם האנושות ועולם החי שיותר לא יהיה מבול. לאות ברית זו נבחרה הקשת. מה הקשר בין שביעיית הצבעים לקיום העולם?

כדי לענות, נפתח שאלה אחרת: מה ההבדל בין גשם למבול? בין מים שנותנים חיים לעולם למים שמחריבים אותו?

ה' רוצה להביא שפע לעולם, חיים לעולם, מים. אבל מים שיורדים ללא סוף, ללא הגבלה, לא מאפשרים קיום. לכן ה' מגביל את השפע כך שנוכל לקבל אותו ולחיות על ידו. זה הגשם. כשהשפע מגיע בלי גבול, הוא נקרא מבול.

המבול הגיע מידה כנגד מידה על חטאי האדם ובעלי החיים. ה' נתן בהם כוחות חיים אדירים ונתן בידם אפשרות להביא חיים חדשים לעולם. את הכוחות האלה הם הפנו למקומות לא נכונים - לא לבני זוגם, ואף לא לבני מינם. בלי הבחנה. הם גם לקחו רכוש אחרים בלי להבחין בין "שלי" ל"שלך".

ייתכן שחטאים אלו נבעו (גם אם בלא מודע) ממחשבה ש"בסופו של דבר, כולנו אחד, הכל של כולם". אבל הם שכחו שגם כשאצבעות הגוף מחוברות לגוף אחד, עדיין כל אצבע צריכה להישאר בגבולה, מופרדת מחברתה. במקור יש חיבור, אך בענפים חייבים גבולות.

וכיוון שהנהגת ה' את העולם היא על פי מעשינו, כשכאן מתנהגים בצורה לא מתוקנת, גם השפע משמים לא מתוקן. שפע החיים הגיע לארץ בלי גבולות. והשחית את העולם, הפך אותו לעיסת חמין אחת גדולה, בלי הבחנה של מדינות, יבשות ועמים.

אחרי המבול, ה' כורת ברית שצעד זה יותר לא יחזור על עצמו, והאות לברית זו - הקשת. הקשת נוצרת מקרני שמש שנשברות על ידי טיפות הגשם. בקרן השמש שאנו רואים יש שבעה צבעים המופיעים יחד. כשהמים שוברים את האור המשולב, כל צבע מופיע בגוון המיוחד לו. כל אחד נמצא בגבולו, וזה לצד זה הם מרהיבים.

הקשת מבטיחה לנו שלא יהיה עוד מבול, וגם מחייבת אותנו לדאוג מצידנו לכך שהעולם יוכל להתקיים.

היא מזכירה לנו שה' נתן בנו כוחות חיים כדי שנוסיף איתם חיים בעולם, בקדושה ובטהרה, עם בני זוגנו. כולנו עם אחד ואנושות אחת ועולם אחד, אבל יש גבולות שרק בתוכם ניתן להוסיף חיים בצורה אמיתית ומתוקנת.

כמו כן, היא מזכירה לנו שכמותנו יש גם אנשים אחרים, כשכל אחד מהם עולם שלם, ויש לו דברים משלו, והם לא שלנו.

ממילא, מהצד השני הקשת גם אומרת שמעכשיו השפע יופיע בגבולות. הוא יהיה מכוון, והוא יביא חיים. ככה זה היה צריך להיות, וכך זה יהיה.

אתה יודע? נראה לי הרב קוק אומר את זה: כל הדברים הגדולים מתרחשים גם בקטן. יש "יציאת מצרים" בקטן, יש "מתן תורה" בקטן, יש "כניסה לארץ" בקטן ו"ירושת הארץ" אחר כך בקטן.

יש גם "משיח" בקטן ו"תחיית המתים" בקטן?

כן. בכל אחד יש בחינת משיח, ותחיית המתים בקטן קורית כל בוקר. וגם העם שלנו זכה לתחיית מתים לאומית לא מזמן. עם שהתפורר בגלות ושב לתחייה! אין דברים כאלה בהיסטוריה העולמית. זה פשוט נס תחיית מתים.

יש גם תחיית מתים פרטית יותר, של דברים שהיה נראה שאין להם תקווה, ופתאום שבו וצמחו. גם כל עץ שצומח זה סוג של תחיית מתים - הזרע נרקב, ומתוכו צומח עץ חדש.

הרב שרקי מסביר שלכן בברכת "מחיה המתים" אנחנו מזכירים כמה וכמה פעמים שה' מחיה מתים - כנגד כל סוגי התחיות הללו. עכשיו נעבור לברכה הבאה. לאחר שדיברנו על כך שה' מחיה מתים ויש תקווה לעולם, אנו מזכירים מימד נוסף שמרום את כל המציאות - העובדה שיש משה שהוא מעבר לכל. עד כמה שהעולם שלנו גדול ועצום, אם לא יהיה משהו אינסופי שמעבר לכל זה, עדיין משהו יהיה חסר. כי אחרי הכל, יש גבול.

רק הימצאות של מימד שמעבר לכל גבול, של אינסוף, מעשיר ונותן עוצמה אדירה לכל מה שבתוך הגבול. וזה הקדוש ברוך הוא. יודע מה זה קדוש?

לא יודע, צדיק?

יש צדיק ויש קדוש וכמוכן שאפשר להיות שניהם, אבל ההגדרות שלהם שונות. צדיק זה מי שנוהג בצדק, איך שצריך, וקדוש זה נשגב, מרומם. ה' מופיע בעולם בכל הדברים הטובים שיש פה, אבל הוא עצמו מרומם ונעלה מכל. "אתה קדוש". וגם מה שמופיע בעולם, עם כל זה שהוא מופיע בתוך הגבולות, עדיין יש לו מימד של מעבר: גם ביופי של הטבע, למשל, או בצדק, יש משהו שלעולם לא נוכל להגיע עד סופו. בלשון הברכה זה נקרא "שמך קדוש". "שם ה'" זו ההתגלות שלו, והחידוש שגם בה יש מימד של קדושה, נשגבות.

ומה שמיוחד, זה שאת הקדושה שלו הוא ממשיך ונותן גם לנו, בניו. "אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה". בכל יום, ולעולם.

קדושים זה עם ישראל! חשבתי שאלו המלאכים.

יש פירוש כזה ויש כזה. נדבר על זה בשבוע הבא בעזרת ה'.

שעת סיפור

שני סיפורים שאנשים כתבו לנו: לפני כמה שנים הרב יורם אברג'ל זצ"ל הגיע לישיבה שלי (במצפה יריחו) לרגל סיום מסכתות. הוא התפלל איתנו מנחה והסתכלתי עליו, לראות את התפילה שלו. אחרי שכולם התחילו להתפלל תפילת שמונה עשרה, הרב הפשיל שרוול, הניח תפלין ועמד להתפלל. היה ממש יפה בעיני איך מצד אחד הרב לא ויתר על הנחת תפלין בתפילת מנחה, ומצד שני הצניע את הדבר והניח אותן רק כשכולם כבר התחילו תפילת שמונה עשרה.

סיפור נוסף קיבלנו מהקורא נ': לפני כמה שנים הרב יורם זצ"ל היה מאושפז כמה ימים בבית חולים. במקרה הייתי בבי"ח עם אמי שהיתה מאושפזת, והלכנו לבקרו ולבקש ברכה לאמא. ראינו אותו יושב בחדרו עם בגדיו הרגילים ולא של ביי"ח, יושב ומשוחח עם תלמיד חכם אחר בדברי תורה עמוקים מהאר"י ז"ל. מאוד התפעלתי מזה שבכל מקום שבו הוא היה, הוא המשיך לחיות בעומקה של תורה....

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ רפאל בן פינה ז"ל
לזכות כל עם ישראל

אפשר ללוות מהעיתיד קצת שמחה לעכשיו. יהיה טוב? תשמח על החשבון. (הרב יצחק סבתו שליט"א)

מוצאי שב"צ

המשב"צ:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com